

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'55	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.º atrassats des 2.º tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ GADA DISSAPTE COM HA SONAT PINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT. N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
1 any.....	3'25	
Dins España.....	3 mesos....	1'00
1 any.....	3'50	
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos....	1'60
1 any.....	5'50	

CERTAMEN DE L' IGNORANCIA.

Ses composicions qu' a judici del Jurat son dignes d' essé premiades en lo CERTAMEN DE L' IGNORANCIA del present any, en celebració del 19.º CENTENARI DE LA CONCEPCIÓ INMACULADA DE MARÍA, que segons el Còmputo de cronologistes respectables y opinions de personas santes admeses per la Nostra Santa Mare la Iglesia, es molt probable que haja correspost a n' el present any, son les sigüents:

Prèmi de mitja unsa a la composició titulada A MARÍA INMACULADA que dú el Lema «En Vos no hi ha màcula.»

Accèsit d' un llibre de devoció a la poesia titulada A MARÍA INMACULADA que dú per Lema «Ave María sine labe originale concepta.»

Sa primera ha obtès el prèmi per está escrita en forma més popular que sa segona, si bé té cert descuyt en la versificació, tolerable fins a un cert punt per coneixersé a la llegua que son autor resultarà essé un glosador natural d' els qu' abundan a Mallorca sense estudis literaris de cap casta.

A la segona li faltan també qualitats de forma que donan a coneixe sa pressa amb que l' ha escrita son autor, el qual podria, amb més espay, havé evitat certs defectes de que se ressent.

Es prèmi oferit a una historia ó relació del culte de Maria dins sa nostra Illa, ha quedat desèrt per no haverse presentat cap obra digne.

El número que vé comensarém a publicá ses poesies premiades y donarém a coneixe els nòms d' els seus autors; que no sabrém qui son fins passat demá, dia de la festivitat de la INMACULADA.

UN CUQUET.

—Bon día, Miqueló.
—Bon día tenga, Don Cinto. ¿Que se passetja?
—Me passeitx perque 'm convé ferm

per sa salut; y al mateix temps las sa feyna qu' hé de fé, anant a veure lo que tench necessitat de veure. En aquest mon se fá precis está sempre treballant de cap y de còs per quant haurém de doná conta a Deu d' els minuts qu' haurém perdut en aquesta vida.

—Per axò es que jo també, al temps que guard ses auveyes de l' amo, fas filoues pe sa madòna y ses séues garrides fifies.

—¿Ja saps lletgi y escriure?

—No señó. La vila es massa lluný per aná a escola.

—Ydó; fet contes qu' ets un cego que no hey veus de cap bolla; y qu' es téu conta será gròs.

—Tan necessari tròba s' estodiá per un pastó que guarda auveyes.

—Sa lletra el dia d' avuy es més necessaria qu' es pá que menjám.

—Jo no l' hey tròb tant. Sense sebrer-né axí mateix me sé desfé d' els trufos y passá per un pastó espavilat que sap sa séua obligació.

—T' ho pensas, tú. Calcula qu' ara ets com un homo qu' está enterrat cent pams devall terra y somía veure es sól. Si sabesses lletgi no més y t' entreten-guesses fuyetjant qualque llibre conexe-ries llatò lo atrassat que vius.

—Que vòl que li diga, Don Cinto. Jo sent a dí qu' hey ha molts de llibres dolents que no més son bons per cremá y ventá sa cendra.

—També n' hi ha de molt bons que convé qu' un los sápia de memòria.

—No n' hi deu havé cap qu' enseñi de guardá xòts.

—¿Y que per ventura has de guardá xòts tota la vida?

Pensa qu' ara d' atlot axò t' estará bè, però que en essé més homo convé que t' ocupis de qualque còsa de més guaño per tú, y de més ventatges p' els altres. Deu no t' ha donat aquest ingeni que demòstres amb so ginavetó que tens, perque fasses filoues hermoses; el t' ha donat perque l' ecsercites amb còses de més profit. Comensa per aprendre de lletra y quant p' els llibres que lletgirás conegues un poch lo qu' es el mon y lo qu' ha estat abans d' ara y lo que vòl que

sía Nostro 'n Señor que l' ha creat, veurás que la ciència dona alegria a s' homo y que l' coneixement de Deu y de ses belleses de sa séua creació fan que sía més bon pare de familia, més bon espòs y més bon fíy de la séua patria.

—Jo no ambicion es sebre lo que vos-tè sab.

—Però ambicionas es fé filoues de gust, perque ton enteniment té demana ocupació y tú ley donas d' una manera poch aprofitant, sense mètode y sense més mira que sa de no pèdre miserablement es temps y fé contenta sa madòna y ses séues atlòtes.

—Es que jo no sé está aturat.

—Deu vòl que dins aquest mon estiguem sempre batallant per guaño el Cèl. Batallant amb l' intemperie des temps per la salut des nostro cos. Batallant amb sos desastres, passions, desventures, sentiments y malalties per fortificá es nostro còr; y batallant amb sa naturalesa que mos amaga ses séues lleys sabies per endevinarleshí y enriquí el nostro enteniment. Aquell que més batalla es el qui més mèrits contrèu devant Ell, y el qui pòt espera milló recompensa. Vaitx a contatè un cuento perque prengues sa téua part.

—Que l' cont que l' escoltaré de gust.

—Vuyt pams devall terra, dins es fons d' un pou sech y profundíssim per falta d' aygo, hey va neixe una vegada un petit cuch, congriat dins sa llacor d' una grapada de fems y terra qu' allá havian arrossegada els seregays de la vall ahont estava ubèrt aquell perillós clòt.

Amb sa pòca homitat que trespalava una vena argilenca d' allá pròp, anava es petit cuch creixquent y passant sa séua miserable vida, al temps que en sí mateix pensava qu' aquell está no era el qu' ell havia somiat essent menut, ni aquella feyna era sa més apropiada per aconhortá els bons desitjos que tenia, ni aquell embalum de terra que l' enrevoltava per demunt, per devall y p' els quatre costats, era tampoch es vestit que s merexia sa séua petita còrpora plena de vida, encara que negre y llamícosa.

Sense sebre que fé per passá el rato, cercava miques que podè menjá, y fora-

dava aquella terra sense tô ni sô per tot arreu.

Succehí que foradant, foradant, trobá una ròca com una mella de gròssa y comensá à rohegá de debò per foradarla; més una remor ó jamech que sentí darrera ella, y sobre tot es veure que més aviat sa pedra li menjava à ell ses dents qu'ell no li feya mella, li feren mudá de paré y prendre per un costat de sa pedra. Pochs moments després aquell jamech se fé més sentible, y palpant, palpant, trobá un altre animalet mes gròs qu'ell y de pell més fòrta, qu'allà havia anat à pará també amb una aygada. Era un' escarabatet pintat, y els continuos jamechs que donava, tremolant unes aletes menudes que tenia als seus costats, li feren coneixe que passava pena.

Plé de compassió envers d'ell y desitjós de mordre conversa amb un altre ser vivent, es primé que trobava en aquest monde misèries, s'hi arrambá y li digué:

—Digaumè, qui sou y que teniu que tant jamegau; per veure si jo puch fé res per vos y treurervós de sofriment.

—¡Ay, desdixat! (contestá s'escarabat.) ¡També t'ha tocat à tú la mala sort de vení à pará devall terra, per morí lluny des Sol qu'es sa nostra ànima y completa alegria!

—¿Y qu'es axò de Sol? (preguntá es cuch.)

—Còm que vengues de ses Arasses. ¿Tau ignorant ets que no sabs lo qu'es el Sol?

—Jo encara no sé res del mon. Som un pòbre cuquet que vaitx neixe s'altre dia per aquí prop y vos sou es primé vivent qu'he vist en sa méua vida.

—Jo t'ho contaré, ydò, lo qu'es; però abans de tot, fé com qui volè foradá devall sa pedra, veyam si la mouríam un poch cap-amunt, y jo treuria una cama que me té enganxada que no gòs estirà molt ni mourerla sisquera per no pedrer-la del tot per aquí dins.

Es cuquet que ja era bastant gròs fé un forat ran de sa pedra devall ella, y un pich dedins s'arrufá y s'engroxí tant qu'aquella s'alsá lo abastament perque s'escarabat tregués sa cameta lliure y hagués acabat de jamegá.

—Contaumè axò que deyan des Sol que me pareix qu'es còsa que m'ha de agradá ferm.

—Tan content y agraït estich de tú al veure aquest bon natural que Deu t'ha dat que te promèt dirte y contartè tot quant tú ignoras. Jo som molt vey y tú molt jove y sa gran experiència que tench del mon te pòt serví qualque dia. Segueix els conseys que te donaré com si fos ton pare, que temps vendrà, quant jo seré ja mòrt, que los m'agrahirás de ton bon còr.

—Parlau, parlau al temps que jo forat cercant un poquet de llecor per diná, que vos escolt de bona gana.

—Escolta bé, ydò. Si vòls sobre lo qu'es el Sol s'es mesté que foradis sem-

pre cap-amunt, en lloch de pèdre el temps foradant ó minant d'un costat y d'un altre.

—¿Cap-amunt? Jo trobava qu'era milló foradá de costat que no còsta tanta pena.

—Aquesta punta dreta que tens demunt es cap, bé t'ho diu.

—¿Cap-amunt? ¿Sabeu qu'em vé de repel?

—Forada, trebaya; mina sa terra sempre cap-amunt, maldement te còst molta pena, per no essè víctima com jo mateix de sa téua malhanada sort. Si no tiras cap-amunt, aquí trabayarás sense profit; y morirás sense sebre qu'es Sol ni que es Cèl, ni podè volá valentè de ses ales que t'neixerán en havè dormit tres sòns.

—¿Y que puch trobá cap-amunt més qu'es pes d'aquesta terra qu'acluca tots els nostros trabays?

—¿Que pòts trobá? Tot; sa llum, sa vida, sa ditxa, s'alegria. Amb una paraula; tot quant paga afalagar ton còr. Es benestar més gran y rich que tú ara no pòts calculá, ni comprendre, ni figurarlo t' sisquera.

—¿Y no trobaria axò mateix més aviat y amb més seguredat foradant cap-avall, per allà ahont sa terra no pesa gens?

—¡Ah, beneyt! Com t'equivòques. Creumè à mí que son més vuy que tú.

—Com es, ydò, que ses mèues inclinacions naturals, y fins y tot es pes del méu còs me cridan sempre cap-avall?

—Es un engany. Maldement axí te pareixca, fé lo que t' dich.

—¿Y com es axò que com més avall me fas, més calentó tròb y més animat me sent?

—¿Que té que veure sa calentó de sa terra amb sa caló des Sol, s'astre del univers? Creumè. No desprecies els conseys d'una llarga experiència. Tapats de terra, ni tú ni jo podèm viure molts de dies. Lluñy de la llum des Sol no pòts disfrutá de s'hermosura de l'univers. Si tú poguesses veure sa bellesa des vestit que duch. Si tú sabesses ses hores alegres qu'he passades allà dalt. Mina cap amunt y no t'canses que jo encara que vey te ajudaré en lo que puga.

—Axí heu faré, maldement sia en quantra de lo que m' diu es cap; perque crech que vos no tractau d'enganarimè, ni vòlen gastarmè cap broma pesada; qu'es còsa més de joves divertits que de veys à sa darrera edat com vos.

—Ara has parlat com un angel. Jo tench més interés que tú en sortí d'aquí devall. Lo qu'impòrta es fé via y trabayá sense descans ni repòs per ara, abans de qu'un mal temps pòs demunt noltros quatre pams més de terra.

—No; no. Foradè depressa. Jo aniré devant y vos darrera engrandint es forat per passá, y al temps de trabayá me contareu à poch à poch tot axò que sabeu des Sol y del Cèl y de la llum y de sa ditxa y de sa alegria y demés còses que m'heu dites de l'univers.

Aquell cuquet se posá totduna à for-

dá cap-amunt maldement la terra li caygués dins els uys, y s'escarabató à mesura que quèya terra per avall l'apilona-va amb sos pèus de darrera y la compo-nia dins es buyd qu'anava deixant.

—Contaumè de la llum al entretant, (li digué es cuch.)

—¡Oh! ¡La llum! ¡La llum! (deya s'escarabat.) ¡Quina còsa tant sorprendent y hermosa! Aquell que may l'ha vista se té per venturós perque no la coneix, més, ¡ay! que desgraciat que fora si la hagués vista una sola vegada.

—Digau. ¿Qu'es com s' homitat?

—¡Ca! Ni li atañy un pel.

—Ydò. ¿Com s'argila?

—Manco. No digues desbarats. Es una còsa que no té punt de comparansa amb res d'aquest mon. Res hey ha que li assembl. Tú per molt que penses y t'imagines no podrás ferte càrrech de lo qu'es. Está per tot y no la pots tocá. Per tot arriba y may fa nòsa, perque per plena qu'estiga una terra d'altre sustancia sempre hey ha lloch per ella sense incomodà res des seu lloch.

—¡Quina cosa mes rara! Ja m'ho di-reu en trobarnè cap mica.

—Massa que t'en temerás tú mateix, amb aquests uyets que tens aquí devòra sa baña.

—Contaume també des Sol.

—¡Oh! Es Sol; es Sol. Es es pare de la llum. Es tot llum. De tanta que n té no l'pòden mirá amb sos uys. Amb so seu calor anima es nostron còs y mos dona ales més tart perque tenguem un complet benestá, volant dins los seus dominis.

—Y ja que no l'podèm veure, ¿que l'podèm tocá?

—De cap manera. Desgraciats de noltros. Saps qu'es de gròs. Es tant gròs y tan gran y tan calent que sòls à fòrsa d'está lluny, molt lluny, molt lluny, pòt la séua influència essermós beneficiosa. Ell es qui mos envía la llum per intermèdi de s'ayre.

—¿Y s'ayre qu'es?

—¡Oh! s'ayre... Un altre còsa bona per noltros. Ell, quant ja tenim ales mos prèn dins sa séua falda y mos dú enfòra, enfòra, y mos mòstra tota casta de tèrres, y floretes sobretot, de tota forma y color que son ses delícies nòstres més grans y més estimades.

—¿Y ses floretes que son?

—Axò si que t'agradara, cuquet méu. Son unes preciositats molt ben compòs-tes, molt vistoses, plenes de colors her-mosos y variats y exhalant dolces per-fums, qu'están agontades y mogudes per ses herbes de la terra.

—Y aquestes altres còses qu'heu anomenades, herbes, colors, perfums; que son.

—Ses herbes son unes còses plenes de tronchs y fuyes de cent mil castes diverses, que per molt que t'ho esplich no ho podrás comprendre fins que les hajas vistes una vegada.

—¿Y fuyes que son?

—Axò si que t'interessa sebrerho. Te recòrdes d'aquella coseta que'm rohuegat no fá molt, que tú ho has trobat tan bò; allò era un bossí de fuya qu'ha vengut à parà aquí dins com noltros dos; arrossegada per sa torrentada des seregay. En essè defòra de la tèrra; que dich jo, tal volta abans d'arribà à veure la llum trobaràs uns filets que pareixen cuquets y no heu son. En aquests filets los diuen rèls y tenen molt bon saborino, com tu mateix veuràs per experiència. Pren un d'aquests filets y no'l deixes. Com més pujaràs més gruxat tornarà y més aliment te donarà, fins que veuràs la llum. Aquell filet s'haurà tornat un tronch gruxat que no serà bò de menjá. No'l deixes per axò. Segueix pujant p'es tronch, veuràs qu'à poch à poch s'anirà aprimant altre vegada fins que serà prim del tot y tendre y més gustós que ses rèls. Al cap demunt hey trobaràs unes còses gròsses hermoses y verdes, y allò son ses fuyes.

—Y llavò per hont tench de prendre.

—No t'atures à ses primeres fuyes.

Puja sempre per amunt que com més pujaràs més tendres les trobaràs y més bones de rohuegá y més profitoses p'el téu còs. Quant ja no pugues pujá més amunt has d'esperá qu'arripia el temps qu'heu podràs fé perque t'haurán nascudes ales.

—Jo no m'aturaré fins arribà à ses floretes y guardaré sa talent per atiparmé d'elles.

—No fasses tal còsa que morirás. Ses floretes no son per tú.

—¿Ydò; per quí?

—Per tú serán quant ja tengues ales per volá per demunt elles, y xuparlós sa mèl que per tú guardan sens'espená ses séues gales.

—¿Y que'm torbaré molt à tení ales?

—Quant hajes crescut del tot, t'entrará sòn, y mudarás sa pell dues vegades, passant grans penes. Després de axò compontè un jas d'una fuya doblegada que tú aferraràs amb sa téua saliva dejuna y allà dòrm descansat es derré sò. En despertartè te trobaràs transformat del tot. Tú mateix te miraràs y no't coneixeràs, ni creuràs que pugues havè estat may un cuquet tan despreciable còm ets.

—Ara sí que faré vía á foradà cap-amunt.

—Ses ales que tendrás serán de dues castes. Unes fines, fines còm sa seda; y unes altres pintades de colors vius y tan hermosos com els de ses mateixes flòrs. Ses que jo tench son axí y tú les pots tocá per ferte càrrech de sa séua forma. Tendrás també com jo un xupadó que arribará fins dins el mateix cor de cada flòr per prendrerli sa dolsa mèl qu'hey guarda.

—Jo ja voldria havè dormit es der-ré sò.

—Quant estigues del tot despèrt no't

pòses à volá fins qu'es Sol hermós te toch de plè, perque sa téua volada sia profitosa y segura.

—¿Y quant volaré, si'm cans, ahont tench de descansá?

—Cercaràs sa floreta que més t'agrat y que més amagada estiga entre ses mils y mils que veuràs de formes varies y colors diversos; y allà, guardat per ses fuyes que li fan ombra y li serveixen de pavelló y de dossé, no sentirás. ni sa serena de sa nit, ni sa gelada de s'auba. Els perfums de aquella flor embalsamarán sa téua llitera y t'entabaranán de tal casta qu'es téu còr borratxo d'alegría no sebrá qu'es milló, si sa nit passada devòra una floreta hermosa, ó es día trascorregut volant dins sa llum des Sòl.

(Acabarà.)

PEP D' AUBEÑA.

LLAMENTACIONS

D'UN AFAMAT FUMADÓ AMB MOTIU DE LA PRESENT ESTRUÑEDAT DE TABACH.

En tota sa méua vida,
Y som de mitjana edat,
M'he vist tan incomodat
Y amb gola tan malahida.
¡¡Mirau que pareix mentida
Per lloch tabach encontrá!!
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

Un temps, (y no fá massa anys),
Es tabach anava escàs;
Però... ¡¡Y que m'en dirás!!
S'en trobava en els estanchs.
Y ara jo hey fás carrerañs
Y no n'hi puch encontrá.
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

Més de deu pichs he provat
Llapasseres beu picades;
Fuyes de pebré torrades,
Cacau, y.... tot m'ha afatat.
¡¡Sabeu qu'estich d'enfadat!!
Per lloch tabach puch trobá.
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

Ses vetlades de s'hivèrn,
Llargnes, fosques y jelades;
Sens tabach son tan pesades
Que pereixen un infèrn.
Jo me tròp com un estèrn
Quant veix que no puch fumá.
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

Quant de sopár he acabat,
Su ran de sa llar me pòs
Y d'allà mourèm no gòs,
Arribant à esta torrat.
Tenguent tabach capolat
Fumant... vaitx à passetjá.
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

Vé qualque amich à ca-nòstra
Per qualque necessitat;
Li pregunt si ha fumat,
Y sa pipa buyda em mòstra.
¡¡Y axò quin homo heu arròstra!!
Si no s'espaya en cridá:
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

Si jò puch havè tabach
M'en arribaré à assassiá,
Per pipa un còssi he d'armá
Y cada pipada, un sach.
De dirhó no m'en amach
S'en pòt riure qui voldrá.
Si els estanchs no proveyexan
Sa gola em reventará.

MESTRE GRINOS.

EL SR. D. TOMAS AGUILÓ Y FORTEZA

ES MORT...

Sa nòstra literatura ha perdut amb èll el poeta més antich de tots, el decano de tots els escritors mallorquins, que va sebre axecá sa poesia à un alt grau dins sa nostra illa de Mallorca. Ha perdut també un prosista acabat profundíssim, castís y elegant, tant en matèries novellesques, com en discursos sèrios, rel·ligiosos y profans. Ses séues obres que s'están editant en la actualitat no morirán may, y serán bon testimoni de sa séua sabiduría y erudició.

Es públich mallorquí ha donat pròves d'apreciá el séu sebre, perque numerós, compacte y de valiment, ha acudit à donarli sa derrera mòstra de consideració y afecte encara qu'ell fos persona que visqués molt retirada de sa vida pública y que no'l vessen may p'el mitx, ni cercás vanaglòries mundanes qu'à el no'l satisfeyan. Totes ses séues glòries eran la llar de ca-séua, sa séua espòsa, els séus infants, pochis amichs corals y es séu bufet.

Honrat à carta cabal, cristiá catòlich à tota pròva, consequent, senzill y de bona fè, amich de tothom, pòbres ó rics, alts ó baxos, y d'humor sempre jovial, era estimat de tots els qui 'l conexían y per axò sa séua pèrdua es estada més sentida.

L'IGNORANCIA el contava com un d'els séus redactor y no pòt menos de plorá sa falta que li farà tan bòn company.

Que Deu li haja donat es premi qu'era degut à ses séues moltes virtuts, y que noltros en arribarmós sa derrera hora anèm à veurèl en el Cèl, y à convertí sa nòstra ignorancia amb la sabiduría més gran que pòt alcansá tota persona creada, qual es la salvació de s'ànima y la glòria de Deu que no duptám que disfruta à l' hora d'ara el nòstre colabrado.

EL JUGADOR.

Si no saps, amat lectó,
Lo qu'es s' hòmo jugadó,
Escolta un poch, t' ho diré:
Es un vago y malfané
Que no fá petjada bona,
Avuy atupa sa dòna
Y els infants quant ha perdut;
Tot lo dia está morrut
Y amb cara de poch amichs,
Essent molts clarets els pichs
Que no s' arribi à engatà;
Robant d' aquest mòdo es pá
A n' els pòbres infantons,
Que redòlan p' els recones;
Quant s' en entra diris ca-séua
Y els derrés doblés manlleua
A sa dòna, à no torná,
Quatre ó cinch dies está
Menjant molt mal arreglat
Y arriba está descarnat
Y més magre qu' un pinsá.
A missa no hey sòl aná
Ni es sòl encomaná à Deu,
Però es sòl sofregí es lleu
Beguent aygordent y caña;
Per goñá, estodia maña
Jugant amb cartes señades.
¡Jesús, y què de pillades!!
Si agafa un foravilé
El ploma de lo més bé
Sens deixarli ponedó
¡Quina es sa maldat, ¡Señó!,
Qu' un jugadó descarat
Vil, blasfèmo y malanat
No sia capás à fé!
Quant juga el derré doblé,
Y quant vé que l' ha perdut,
Llavò el veureu tan seyut
Qu' es segú la pegaría
Fins à la Vèrge Maria
Qu' es Mare tan estimada,
Y à l' Hostia consagrada
Si doblés en pogués fé.
¡Que més... que més vos diré!
D' aquesta alhaca acabada
Que mereix el ser privada
D' estar amb societat;
Durló à presili, y tancat
Podrá jugá amb sos grillons.
Girant ara ses rahons
De cap à ses fadrinetes
A totes diré: atlotetes,
Ans qu' agafá tals *espies*
Vulleu quedarvos per ties,
Que si amb jugadó eus casau
Es festé tornarà blau
Y es ben segú s' agafá
Molta talent y poch pá,
Qualque esplet de garrotades
Y moltes maldeventrades
Que no 's curan amb fonoy,
Y axò, es fer gran rostoy
Perque si parlám en clá
Vos arribará à aulegá
De pesars y sentiments.
Puis fòra hòmos tan dolents
Per formá el Sant Matrimòni
Sía Pau, Pèp, ó Geròni,
Falagué, rich ni pobil,
¡Per avall!... Romput es fil...

RESÚMEN IMPORTANT.

No son oracles divinos
Lo qu' acab de publicá;

Però qui la cal dupta,
A un jugadó pòt vetlá:
Llavors ventém si dirá:
¡Ja té rahó

MESTRE GRINOS!!

PENSAMENTS.

Si es *patriotisme* es sa fònt de felicitat
d' una nació, s' *egoisme* es sa causa de
sa séua desgràcia.

Molt més facil es: que un compañoero
dolent en dugué à perdre mil de bons,
que no mil de bons en converteixquen
un de dolent.

Si un dolent se vos presenta amb sa
cara tranquila, ó vos diu de paraula que
gòsa de felicitat y tranquilat, no 'l cre-
gueu; per convencervós de sa veritat se-
ría precis entrá dins la séua consciència
una nit quant está totsol y ben despèrt.

Lo que se fá per temor, no pot durá
gayre; però el contrari, sol durá molt lo
que se fá per amor.

Sa desgracia més gran del mon es,
que s' *hombria* de bé es *patrimoni* de
pochs.

¡Vols sebre es terme ahont vas à pará?
Mirèt es camí per hont camines; figurèt
qu' es camí es sa causa, y es terme es el
sèu lligitím efecte.

MESTRE GRINOS.

EPIGRAMES.

Un pagesòt de Son Grava
Un ase cego venía,
Y deya al qui l' hey comprava
Amb molta de *simetria*:
Vench s' ase (y no hey ha més punts)
Perqu' ell ha prèsa sa manía
Que ni à jo ni à sa fiya
No mos pòt veure à ninguns.

Un pagès per no mentí
En res, quant trampoletjava,
Sa séua esquena posava
A sa parèt que trobava,
Y deya: *Yo empench assi*.

MESTRE GRINOS.

Qualsevòl que vulga comprá un ò més toms
de L' IGNORANCIA d' els tres que ja están publi-
cats pòt passá pe s' Administració à Can Rotger
Cadena de Cort. Tenda núm. 41.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Per ballá m' han de tocad..*SEMBLANSES.—1. *En que té calderons.*2. *En que té classes.*3. *En que los ferman.*4. *En que 'l fan nadá.*XARADA.....—*Ca-ma-re-ra.*CAVILACIÓ.....—*Sancho.*FUGA.....—*De s' òlla que té en ses mans**Quatre doblés m' ha de dá**O sinó la deix aná**Y tan amichs còm abans.*ENDEVINAYA.—*Una barra de torrons.*

GEROGLIFICH.

D 2 L S : Febré

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un hòmo à un pané?
2. ¿Y els hòmos à n' es raves?
3. ¿Y els amors à ses monedes?
4. ¿Y ses dònes à ses caramutxes?

XARADA.

A ses festes populás
Se trobará ma *primera*;
Es *dos* que segueix darrera
Una lletra hey trobarás;
Amb el *tres* sempre veurás
Una eyna de cassadós;
Es *tot* d' un sabor gustós
Molts de pichs heu torrarás.

PREGUNTA.

¿Qu' es aquella còsa que per molt qu' un en
tenga, y per nòsa que li fassa no heu treym ve-
nal à ningú?

CAVILACIÓ.

URENS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

n .sc.l. q' . n.m P..
M.lt br.g..st. p.r d.sgr c..
S.mpr. d.. mb m.lt. gr.c..
J. s.m P.. y v.s d.n p.

ENDEVINAYA.

Som unes quantes famelles
Y anám molt agermanades,
Y segons com som tractades
¡Sabeu que feym fé d' estelles!

Per tota sa colecció

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui óc si som vius.)

6 DEZEMBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.